

PREHLAD VYBRANÝCH ROZHODNUTÍ ÚSTAVNÉHO SÚDU SLOVENSKEJ REPUBLIKY

za obdobie január 2011
II. senát

Nálezy:

spisová značka	II. ÚS 341/09
sudca spravodajca	Juraj Horváth
druh konania	čl. 127 konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – vyhovené, v časti nevyhovené
dátum rozhodnutia	9. december 2010
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	Čl. 13 ods. 1 písm. a), čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 48 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ namietal porušenie označených práv postupom Najvyššieho súdu a jeho rozsudkom zo dňa 18. marca 2009. Najvyšší súd v predmetnej veci rozhodoval ako odvolací súd o odvolaní sťažovateľa proti rozsudku krajského súdu zo 4. júna, ktorým krajský súd zamietol žalobu sťažovateľa o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia verejnej vysokej školy UMB, ktorým bola sťažovateľovi ako študentovi ekonomickej fakulty vysokej školy uložená povinnosť zaplatiť školné na akademický rok 2007/2008 z dôvodu, že pri svojom štúdiu na uvedenej fakulte prekročil štandardnú dĺžku štúdia piatich rokov.
ratio decidendi	A. K základnému právu na spravodlivé súdne konanie Najvyšší súd založil svoje rozhodnutie na konštatovaní, že sťažovateľ nemôže byť študentom podľa § 113a ods. 9 zákona o vysokých školách v rozhodnom znení (študenti, ktorí neboli prijatí „a“ nezapísali sa na štúdium aj po 1. septembri 2007), pretože sa zapísal do posledného ročníka ekonomickej fakulty vysokej školy po 1. septembri 2007, takže na jeho prípad nie je možné aplikovať výnimku upravenú v tomto ustanovení, ktorá by sťažovateľa vyňala spod aplikácie § 92 ods. 6 zákona o vysokých školách v rozhodnom znení (teda spod povinnosti platiť školné). Podľa názoru ústavného súdu sa najvyšší súd s využitím výkladových pravidiel mal náležite vysporiadať s tým, či zákonná formulácia v znení „neboli prijatí a nezapísali sa“ vyjadrená v § 113a ods. 9 zákona o vysokých školách v rozhodnom znení bola aj vzhľadom na celkový kontext zákona o vysokých školách zákonodarcom mienená ako požiadavka kumulatívna alebo ako požiadavka alternatívna, t. j. či na jej naplnenie postačuje, aby študent bol iba zapísaný alebo iba prijatý, alebo musí byť prijatý i zapísaný súčasne. Obdobne sa najvyšší súd nevyjadril ku skutočnosti, či toto sporné ustanovenie pojednáva o zápise na štúdium v danom študijnom programe alebo iba o zápise do konkrétneho ročníka v danom študijnom programe. Podľa názoru ústavného súdu bez náležitého zodpovedania týchto otázok najvyšším súdom nebolo možné dospieť k jednoznačnému záveru, či sťažovateľovi mala byť uložená povinnosť zaplatiť školné za prekročenie štandardnej dĺžky štúdia na ekonomickej fakulte vysokej školy podľa ustanovenia § 92 ods. 6 alebo sa na neho vzťahuje výnimka podľa ustanovenia § 113a ods. 9 a 10 zákona o vysokých školách v rozhodnom znení. Vzhľadom na uvedené zistenia považoval ústavný súd sťažovateľom napádané rozhodnutie najvyššieho súdu z 18. marca 2009 za arbitrárne a nepreskúmateľné, a to čo sa týka zdôvodnenia aplikovanej právnej úpravy. Rozsudkom najvyššieho súdu došlo k

	<p>porušení základného práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy.</p> <p>Ústavný súd však súčasne konštatoval, že v príčinnej súvislosti s napádaným postupom najvyššieho súdu vo veci, ako aj jeho rozsudkom nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľa zaručeného v čl. 46 ods. 2 ústavy, pretože tak krajský súd, ako ani najvyšší súd sa neodmietli zaoberať žalobou sťažovateľa o preskúmanie správneho rozhodnutia. Preto ústavný súd sťažnosti v tejto časti nevyhovel.</p> <p>B. K základnému právu vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom</p> <p>Sťažovateľ namietal porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a to tým, že mu nebolo doručené vyjadrenie žalovanej k jeho odvolaniu, takže k nemu nemohol zaujať stanovisko.</p> <p>Ustanovenie §209a Občianskeho súdneho poriadku (OSP) v znení účinnom v rozhodnom čase ukladalo povinnosť doručiť odvolanie účastníka konania ostatným účastníkom konania na vyjadrenie predovšetkým prvostupňovému súdu, avšak žiadne ustanovenie OSP neukladalo súdu povinnosť doručovať vyjadrenia účastníkov konania k odvolaniu aj na vyjadrenie samotnému odvolateľovi. V skúmanom prípade najvyšší súd rozhodol na základe odvolania sťažovateľa a na základe vyjadrenia žalovanej k tomuto odvolaniu bez nariadenia pojednávania v súlade s § 250ja ods. 2 OSP, ktorý postup sťažovateľ ani nespochybnil.</p> <p>Na základe uvedeného ústavný súd konštatoval, že postupom a rozsudkom najvyššieho súdu nebolo porušené základné právo podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a preto sťažnosti v tejto časti nevyhovel.</p> <p>C. K základnému právu nebyť odňatý zákonnému sudcovi</p> <p>Najvyšší súd námietku sťažovateľa, ktorá smerovala proti všetkým podľa rozvrhu práce zaradeným členom senátu „23 S“, posúdil iba voči trom sudcom tohto senátu zo štyroch, pričom napokon rozhodoval ako člen senátu aj sudca, proti ktorému nebola námietka sťažovateľa vyhodnotená. Vzhľadom na uvedené dospel ústavný súd k záveru, že rozhodnutím najvyššieho súdu z 18. marca 2009 bolo porušené základné právo sťažovateľa nebyť odňatý svojmu zákonnému sudcovi zaručené v čl. 48 ods. 1 ústavy.</p> <p>D. K namietanému porušeniu čl. 13 ods. 1 písm. a) ústavy</p> <p>V prípade sťažovateľa nebolo sporným, či mu bola uložená povinnosť zaplatiť školné na základe zákona, ale spornou bola otázka, či dotknutý právny predpis bol ústavne súladným spôsobom aplikovaný, pričom sťažovateľ ani nenamietal porušenie tohto článku ústavy v spojení s iným základným právom alebo slobodou, preto ústavný súd dospel k záveru, že ustanovenie čl. 13 ods. 1 písm. a) ústavy nebolo porušené, a z toho dôvodu sťažnosti nevyhovel.</p>
<p>použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EŠP a iných súdov</p>	<p>***</p>

<p>spisová značka</p>	<p>II. ÚS 189/2010</p>
<p>sudca spravodajca</p>	<p>Lajos Meszáros</p>
<p>druh konania</p>	<p>čl. 127 konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb</p>
<p>druh rozhodnutia a spôsob vybavenia</p>	<p>nález – vyhovené, v časti nevyhovené</p>
<p>dátum rozhodnutia</p>	<p>13. január 2011</p>
<p>dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv</p>	<p>Čl. 46 ods. 1, čl. 144 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky</p>
<p>skutkový stav a základné fakty</p>	<p>Sťažovateľ namietal porušenie označených práv v konaní vedenom na krajskom súde, kde bol sťažovateľ žalovaným v žalobe o ochranu osobnosti. V prvom stupni o tejto žalobe rozhodol okresný súd rozsudkom z 27. júna 2008, ktorým bolo sťažovateľovi uložené zdržať sa neoprávnených zásahov do práva žalobcu na ochranu osobnosti, ospravedlniť sa mu listom a zaplatiť mu náhradu nemajetkovej ujmy v sume 200 000,-Sk, ako aj náhradu trov konania. Rozhodnutím krajského súdu z 12. februára 2009 na základe odvolania sťažovateľa bol rozsudok okresného súdu v napadnutej časti zrušený a vec vrátená na ďalšie konanie. Následným rozsudkom okresného súdu z 5. júna 2009 bolo rozhodnuté opäť rovnako ako skorším rozsudkom. Na základe odvolania sťažovateľa bol napadnutým</p>

	<p>rozsudkom krajského súdu z 30. septembra 2009 potvrdený rozsudok okresného súdu. Sťažovateľ poskytol rozhovor redaktorovi denníka HN, na základe ktorého bol v denníku dňa 6. októbra 2006 uverejnený článok „Filantrop z Dolného Liptova“. Podľa názoru sťažovateľa nemožno jeho rozhovor s redaktorom považovať za šírenie informácií a spochybňuje svoju zodpovednosť za publikovanie ním poskytnutých informácií v novinách. Podľa tvrdení sťažovateľa všeobecné súdy vyvodzovali zodpovednosť voči sťažovateľovi aj za taký text článku, ktorého nie je pôvodcom a ktorý je autorským textom redaktora, pričom ani nebol predmetom konania.</p>
<p>ratio decidendi</p>	<p>Domáhať sa základného práva na súdnu ochranu možno iba spôsobom predpísaným príslušnými zákonmi. V prípade ochrany osobnosti v súvislosti s výrokmí uverejnenými v printových médiách je povinnosťou žalobcu v žalobe uviesť, ktoré konkrétne výroky považuje za zásah do osobnostných práv. Bez jednoznačného vymedzenia týchto výrokov nie je žaloba spôsobilým predmetom súdneho konania. Pokiaľ všeobecný súd i napriek tomu o žalobe meritórne koná a rozhodne, poskytne tým súdnu ochranu niekomu, kto o ňu predpísaným spôsobom nepožiadala. Naopak, zároveň porušuje základné právo na súdnu ochranu ďalšieho účastníka konania (žalovaného), keďže tento pre nejasnosť predmetu konania nemá možnosť účinne sa žalobe brániť.</p> <p>Zo žaloby podanej žalobcom 30. októbra 2006 jednoznačne nevyplývalo, ktoré časti, prípadne vety či slovné spojenia považoval žalobca za zásah do osobnostných práv. Petit žaloby bol upravovaný podaním zo dňa 7. februára 2007, upresnením právneho zástupcu žalobcu na pojednávaní dňa 11. februára 2008 a následne podaním žalobcu zo dňa 30. marca 2009.</p> <p>Ústavný súd dospel k záveru, že podaná žaloba, a to ani v spojení s doplneniami nedefinovala dostatočne určitým spôsobom predmet konania. Preto všeobecné súdy nemali o žalobe meritórne konať, a tým menej o nej rozhodnúť. Pokiaľ tak napriek tomu urobili, porušili základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, pretože nepostupovali v súlade s ústavou a zákonom, hoci nimi boli viazané.</p> <p>Značné pochybnosti vzbudzoval aj skutkový záver súdov, podľa ktorého všetok text uvedený pod podtitulkom „Útok na radnicu“ bol buď priamou citáciou sťažovateľa pri jeho rozhovore s redaktorom (text v úvodzovkách), alebo aspoň obsahovo vyjadroval to, čo mal sťažovateľ redaktorovi na jeho otázky uviesť. Sťažovateľ popieral autenticnosť tej časti textu, ktorá nie je v úvodzovkách, a popieral, že by sa bol vyjadril tak, ako sa to uvádzalo. Išlo teda o protichodné tvrdenia sťažovateľa a redaktora bez možnosti vykonania ďalších dôkazov. Dôkazné bremeno preukázať, že sa sťažovateľ vyjadril inkriminovaným spôsobom, zaťažovalo v konaní žalobcu. Podľa všeobecných súdov žalobca toto dôkazné bremeno uniesol, a to výpoveďou redaktora, ako aj tým, že sťažovateľ neuplatnil žiadne pripomienky či výhrady, keď mu redaktor poslal hotový článok pred jeho uverejnením na autorizáciu.</p> <p>Uvedený záver považoval ústavný súd za arbitráry. Na základe výpovede redaktora a textu článku bolo možné za autentické výroky sťažovateľa považovať iba tie, ktoré boli uvedené v úvodzovkách. Bolo potrebné tiež poznamenať, že v rámci súdneho konania o ochrane osobnosti spravídla neprichádza do úvahy hodnotiť také výroky, ktoré nie sú doslovne citované a majú byť iba obsahovo zhodné so skutočnými výrokmí. Presné (doslovné) znenie inkriminovaného výroku musí žalobca v prípade spornosti vždy bezpečne preukázať pod následkami neúspechu v konaní. Všeobecné súdy vôbec neustálili, ako vlastne znela inkriminovaná časť článku. Tým menej si bolo možné z rozsudkov utvoriť obraz o tom, ktoré vety či slovné spojenia boli uvedené ako citáty v úvodzovkách a ktoré nie.</p> <p>Pokiaľ išlo o hodnotenie tých výrokov článku, ktoré boli pod podtitulkom „Útok na radnicu“ uvedené v úvodzovkách, nebolo možné vo všetkom celkom súhlasiť so zásadnými úvahami všeobecných súdov. Ústavný súd tu mal na mysli dôsledné rozlišovanie medzi skutkovými tvrdeniami a hodnotiacimi úsudkami (názormi). V prípade skutkových tvrdení musí žalovaný spravídla preukázať ich pravdivosť, ak má byť v spore úspešný. Naproti tomu u hodnotiacich úsudkov nemožno vôbec uvažovať o ich pravdivosti, či nepravdivosti, a to práve preto, že hodnotiaci úsudok je vyjadrením subjektívneho názoru, a preto samozrejme nepodlieha ani dokazovaniu. Môže však byť neprimeraný v prípade absencie akéhokoľvek skutkového základu (Hrico proti Slovenskej republike z 20. júla 2004, De Haas a Gijssels proti Belgicku z 24. februára 1997). K námietke sťažovateľa, že ho v spore nebolo možné považovať za vecne pasívne legitimovaného, keďže on inkriminované informácie nešíril, ústavný súd uviedol, že</p>

	<p>zodpovednosť vydavateľa periodickej tlače za obsah uverejnených informácií spravidla bez ďalšieho nevyučuje zodpovednosť (a teda vecnú pasívnu legitimitáciu) osoby, ktorá vydavateľovi informácie poskytla. V riešenom prípade bolo preukázané (najmä obsahom dohody o podmienkach späťvzatia žalobného návrhu uzavretej medzi žalobcom a vydavateľom), že dôvodom publikovania inkriminovaných informácií bola najmä neprofesionálna práca redaktora novín. To znamená, že značný podiel zodpovednosti za rozšírenie informácií poskytnutých sťažovateľom mal vydavateľ. Zodpovednosť sťažovateľa bola v tejto súvislosti iba málo významná. Na podporu tohto záveru bolo potrebné poukázať aj na to, že redaktor si bol vedomý povinnosti získať informácie overiť, pričom ich uverejnil aj napriek tomu, že sa mu ich nepodarilo overiť. Ústavný súd dospel k záveru, že základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 bolo v konaní vedenom na krajskom súde porušené. Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie čl. 144 ods. 1 ústavy, ústavný súd konštatoval, že v okolnostiach danej veci k porušeniu uvedeného článku ústavy dôjsť ani nemohlo, preto tejto časti sťažnosti nevyhovelo.</p>
<p>použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EStP a iných súdov</p>	<p>Hrico proti Slovenskej republike z 20. júla 2004 De Haas a Gijssels proti Belgicku z 24. februára 1997</p>

spisová značka	II. ÚS 197/2010
sudca spravodajca	Sergej Kohut
druh konania	čl. 127 konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – nevyhovené;
dátum rozhodnutia	13. január 2011
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	<p>Sťažovateľka namietala porušenie označených práv v konaní vedenom Najvyšším súdom. Rozsudkom krajského súdu zo dňa 28. mája 2007 bolo zrušené rozhodnutie krajského stavebného úradu o umiestnení stavby. V stavebnom konaní o umiestnení stavby bola sťažovateľka účastníkom konania ako stavebník, avšak v konaní pred krajským súdom podľa §250j ods. 3 OSP jej nebolo umožnené domáhať sa účasti, keďže o predmetnom konaní nemala vedomosť, čo potvrdil na sťažnosť sťažovateľky aj ústavný súd nálezhom č. I ÚS 217/07 z 13.03.2008, ktorý vyslovil porušenie práv sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru a rozhodnutie krajského súdu zrušil a vrátil mu vec na ďalšie konanie.</p> <p>Ešte pred vydaním nálezu ústavného súdu bolo vo veci sťažovateľky vydané v poradí druhé územné rozhodnutie o umiestnení predmetnej stavby krajským stavebným úradom, ktoré nadobudlo právoplatnosť 3.10.2007. Takže po vydaní nálezu ústavného súdu nastala situácia, že na tú istú stavbu boli vydané dve právoplatné územné rozhodnutia. Následne kvôli zmenám v projekte bolo vydané aj nové „tretie“ územné rozhodnutie.</p> <p>Na základe nálezu ústavného súdu bol krajský súd povinný vec znova prerokovať a rozhodol rozsudkom zo dňa 6. novembra 2008 tak, že žalobu zamietol. Proti tomuto rozhodnutiu podal odvolanie žalobca a najvyšší súd rozsudkom zo dňa 12. januára 2010, ktorý je v tomto konaní pred ústavným súdom namietaný, rozhodol tak, že rozsudok krajského súdu zmenil a rozhodnutie žalovaného (krajský stavebný úrad) z 6.11.2006 ako aj rozhodnutie mestskej časti z 2. 8. 2006 zrušil („prvé“ územné rozhodnutie) a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Sťažovateľka vystupovala v tomto konaní na strane žalovaného.</p> <p>Namietané rozhodnutie najvyššieho súdu je podľa sťažovateľky „svojevoľné, nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť dôvodov a arbitrárne“.</p>
ratio decidendi	Z pohľadu ústavného súdu pre posúdenie otázky, či v namietanom konaní došlo k porušeniu práv sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, nebola rozhodujúca otázka charakteru procesného postavenia sťažovateľky v súdnom prieskume (vedľajší účastník na strane žalovaného správneho orgánu, ako s ňou konal krajský súd alebo účastník v zmysle § 250 ods. 1 druhej vety OSP, ako s ňou konal najvyšší súd), a

preto ústavný súd námietku najvyššieho súdu o nedostatku aktívnej procesnej legitímácie sťažovateľky na podanie sťažnosti ústavnému súdu vyhodnotil ako nedôvodnú.

Úlohou súdu v správnom súdnictve nie je nahradzovať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať „zákonnosť“ ich postupov a rozhodnutí, teda to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotno-právne a procesno-právne predpisy. Inými slovami, treba vziať do úvahy, že správny súd nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy. Cez tieto špecifiká správneho súdnictva ústavný súd posudzoval aj dôvodnosť námietok sťažovateľky proti namietanému rozsudku najvyššieho súdu.

Podľa názoru ústavného súdu sa odôvodneniu právneho názoru najvyššieho súdu v namietanom rozhodnutí nedá vyčítať svojvoľnosť. V danom prípade aplikácia a výklad dotknutých ustanovení zákona č. 543/2002 Z. z. (o ochrane prírody a krajiny), ako aj stavebného zákona plne korešpondovala so zisteným skutkovým stavom, a nebola popretím ich zmyslu. Podľa názoru ústavného súdu najvyšší súd logicky a vo vzájomnej neodporujúcej si súvislostiach odôvodnil svoj právny záver o tom, že vydanie územného rozhodnutia v územnom konaní je podmienené vydaním právoplatného rozhodnutia orgánu ochrany prírody o súhlase na výrub drevín.

Podľa názoru ústavného súdu právny názor najvyššieho súdu v danej veci bol zdôvodnený zrozumiteľným spôsobom, ktorý ústavný súd považoval za ústavne akceptovateľný. Zo záverov najvyššieho súdu nevyplývala jednostrannosť alebo taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty či zmyslu.

Ústavný súd k metodickému usmerneniu, na ktoré sa sťažovateľka odvoláva, uviedol, že ide o vnútorný akt verejnej správy, ktorý smeruje dovnútra určitého systému orgánov verejnej správy (v tomto prípade ide o stavebné úrady). Tieto akty nie sú všeobecne záväzné, nie sú prameňom správneho práva, a preto nemôžu byť pre súd záväzné. Sťažovateľka namietala aj porušenie zásady *res iudicata* postupom najvyššieho súdu v namietanom konaní, keď rozhodoval vo veci zákonnosti prvého územného rozhodnutia, pričom v danej veci bolo následne vydané druhé územné rozhodnutie a tretie územné rozhodnutie o umiestnení tej istej stavby, ktoré nadobudli právoplatnosť a vykonateľnosť. Podľa sťažovateľky najvyšší súd tak konal a rozhodoval o rozhodnutí správneho orgánu, ktoré bolo nahradené iným právoplatným rozhodnutím. Ústavný súd sa nestotožnil s právnym názorom sťažovateľky, že v namietanom konaní najvyšší súd opakovane rozhodoval o tej istej veci. Územné rozhodnutia, ktoré boli následne vydané na tú istú stavbu, neboli totožné s rozhodnutím, ktoré bolo predmetom prieskumu v namietanom konaní, dôkazom čoho bola aj skutočnosť, že podmienky na umiestnenie stavby boli v týchto územných rozhodnutiach určené odlišne ako v prvom územnom rozhodnutí. Okrem iných, podkladom na vydanie druhého územného rozhodnutia bolo aj rozhodnutie o vydaní súhlasu na výrub drevín, ktoré pri vydaní prvého územného rozhodnutia absentovalo. Zároveň pre najvyšší súd bol rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase rozhodnutia žalovaného krajského stavebného úradu o odvolaní proti prvému územnému rozhodnutiu (6. november 2006), teda v čase, keď druhé územné rozhodnutie a tretie územné rozhodnutie neboli vydané.

Formálny nedostatok namietaného rozhodnutia spočívajúcí v tom, že vo výroku absentovalo ustanovenie právneho predpisu (Občianskeho právneho poriadku, OSP), podľa ktorého bolo rozhodnutie správneho orgánu zrušené, nemožno hodnotiť ako porušenie práva na súdnu ochranu o to viac, že obsah tejto informácie je obsiahnutý v odôvodnení namietaného rozhodnutia (čím bola zároveň naplnená požiadavka na ústavne konformné odôvodnenie súdneho rozhodnutia).

Vychádzajúc z uvedených skutočností ústavný súd dospel k záveru, že základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v konaní najvyššieho súdu a jeho rozsudkom z 12. januára 2010 porušené neboli.

Sťažovateľka odvodzovala porušenie svojho základného práva vlastníť majetok zaručeného čl. 20 ods. 1 ústavy od ňou tvrdeného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Vzhľadom na to vo vzťahu k namietanému porušeniu čl. 20 ods. 1 ústavy ústavný súd konštatoval, že keďže nedošlo k zisteniu porušenia čl. 46 ods. 1 ústavy ani čl. 6 ods. 1 dohovoru, nemohlo dôjsť ani k porušeniu čl. 20 ods. 1 ústavy.

použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESRP a iných súdov	***
--	-----

Spracovala : Mgr. Martina Buchová

Upozornenie :

Prehľad vybraných rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „prehľad“) je neoficiálnym dokumentom, ktorý slúži výlučne na informovanie o rozhodovacej činnosti Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“). Prehľad zostavuje Analytické oddelenie Odboru súdnych poradcov a súdnej agendy Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky z rozhodnutí ústavného súdu, písomne vyhotovených a odoslaných účastníkom konania v danom období. Prehľad nezaväzuje ústavný súd a nenahrádza jednotlivé rozhodnutia ústavného súdu, z ktorých bol zostavený.